

FERNAND WIDAL

Widal havia realitzat feliçment la unió de la clínica amb la investigació experimental : la seva obra és un desmentiment a aquells que consideren, encara, que l'observació i el tractament d'un malalt és un art distant dels avenços en els coneixements biològics. Widal era el tipus del clínic modern, que si algunes vegades fins semblava preocupar-se poc de l'examen minúscul del malalt, d'alguna finesa exploratòria, en canvi, en una síntesi magnífica, arribava a diagnòstics científics i, per això, certs, i camí de tractaments oportuns i eficaços.

És que Widal fou un gran home de ciència: Els seus descobriments sobre la vacuna de la febre tifoide, el sèrum-diagnòstic, la retenció de clorurs, l'azotèmia, el choc hemoclàstic i tants altres, han constituït etapes ben importants en el progrés de la medicina i han permès crear tota una patologia i tota una terapèutica. Dotat d'una singular perspiciàcia, d'intuïció i de capacitat sintètica, hauria de constituir la seva actuació un exemple per les joventuts que senten la vocació de la clínica. Perquè aquesta és quelcom més que un catàleg de símptomes i que un virtuosisme en l'exploració; és un gran capítol de la medicina experimental, que tant es pot estudiar sobre els animals en els laboratoris, que al costat del llit del malalt.

La vida del gran mestre suara traspasat, i que no podrà olvidar la nostra Societat de Biologia, ens ensenya com s'ha d'entendre avui la medicina. Que tots sapiguem seguir aquest mestratge!